

požitky — v širším slova smyslu — býti zasaženy exekucí, měla býti řešena jednotně a že veškerá dřívější ustanovení, pokud by obsahovala jakoukoliv odchylku od těchto nových předpisů, pozbývají platnosti. To zejména platí o zákonu ze dne 29. dubna 1873, čís. 68 ř. zák., jenž odchylně tuto otázku řeší a pozbyl tudíž platnosti. V ostatním poukazuje se na odůvodnění rekursního soudu, jež nebylo vývody dovolacího rekursu vyvráceno.

Čís. 4896.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).

Dle §u 1 (2) zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. mají býti okolnosti, návrh odůvodňující, osvědčeny teprve na vyzvání exekučního soudu. Nejde o nedovolené novoty, učinil-li tak povinný v rekursu bez soudní výzvy.

Ustanovení §u 10 (1) nařízení presidenta zemské politické správy v Čechách ze dne 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n. (nový výpovědní a stěhovací řád pro Čechy) nelze použiti na případy, kde svolení k výpovědi bylo dáno před 16. prosincem 1924.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, R I 283/25.)

Usnesením ze dne 2. srpna 1924 bylo dáno soudní svolení ku výpovědi nájemníku se stěhovací lhůtou ku dni 1. února 1925. Žádost o odklad exekuce vyklizením soud první stolice zamítl, rekursní soud povolil odklad exekuce ku dni 1. července 1925, maje ohledně doby, na niž bylo odklad exekuce povoliti, za to, že nařízením presidenta zemské správy politické v Čechách ze dne 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n. byl stěhovací termin posunut z 1. února 1925 na 1. duben 1925.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele potud, že povolil odklad toliko do 1. května 1925.

Důvody:

Nelze souhlasiti s dovolacím rekurssem, že povinný v první stolici ne tvrdil, že nemá bez své viny jiné, jeho potřebě odpovídající náhrady, neboť povinný v žádosti o povolení odkladu exekuce vyklizením tvrdil netoliko, že nemá náhradního bytu, nýbrž, že nebyl s to si jej opatřiti. Nemůže býti povinnému na újmu, že listiny, připojené k rekursu, jimiž osvědčuje, že bez své viny nemá potřebě odpovídající náhrady, nepřipojil již k návrhu na odklad exekuce vyklizením, poněvadž podle §u 1 (2) zák. ze dne 26. dubna 1923, č. 86 sb. z. a n., jehož platnost prodloužena byla zák. ze dne 25. dubna 1924, č. 86 sb. z. a n. do 30. dubna 1925, okolnosti, jimiž návrh se odůvodňuje, mají býti osvědčeny teprve na vyzvání exekučního soudu. Z toho plyne, že exekuční soud žádost za odklad exekuce vyklizením nesměl zamítnouti proto, že okolnosti, jimiž se návrh odůvodňuje, nebyly »prokázány«, správně osvědčeny, pokud povinného k tomu nevyzval, a že, když povinný bez soudní výzvy listiny

předložil v rekursu, nejde o nedovolené novoty, jak se mylně domnívá stěžovatel. Rekursní soud mohl zrušiti usnesení prvního soudu, jelikož bylo vydáno na základě vadného řízení, mohl však, jelikož vada předložením listin byla odstraněna, také sám ve věci rozhodnouti, pakli mu osvědčení dostačovalo (srovnej také rozhodnutí sb. n. s. čís. 2846 a 2853). Ale dovolací recurs má pravdu v tom, že odložení exekuce vyklizením bylo lze povolití nejdéle do 1. května 1925. Podle §u 10 odstavec první nařízení presidenta zemské správy politické v Čechách, ze dne 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n., jímž se zavádí všeobecný výpovědní a stěhovací řád pro Čechy ve znění nařízení presidenta zemské správy politické v Čechách ze dne 20. srpna 1924, čís. 183 sb. z. a n. nabyl tento řád platnosti dnem 16. prosince 1924, a je tam výslovně stanoveno, že příští, po 16. prosinci 1924 následující čtvrtletní pokud se týče půlměsíční výpovědi musí býti dány již podle tohoto nového výpovědního a stěhovacího řádu v dobách tam blíže uvedených. Z toho plyne, že tohoto nařízení nelze použiti na tento případ, kde výpověď byla dána již dne 1. listopadu 1924, tedy před účinností nařízení. Poukaz rekursního soudu na ustanovení §u 10 odstavec čtvrtý tohoto nařízení nepřiléhá, neboť tento odstavec jedná o lhůtách vyklizovacích (§ 5), které zde vůbec nepřicházejí v úvahu. Bylo proto povolený tříměsíční odklad exekuce vyklizením počítati správně od 1. února 1925 k 1. květnu 1925.

Čís. 4897.

Dohoda o příslušnosti rozhodčího soudu bursovního nepozbyla platnosti tím, že jedna strana zaslala napotom fakturu s doložkou dle §u 88, odstavec druhý j. n. druhé straně a tato ji nepozastavila.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, R I 294/25.)

Firma Josef H. zadala žalobu proti firmě D. u rozhodčího soudu Pražské bursy pro zboží a cenné papíry, jenž ji k námitce nepřislušnosti odmítl proto, že původní podrobení se tomuto soudu závěrečnými listy ze dne 27. října 1921 a 24. prosince 1921, mezi stranami vyměněnými, zrušeno bylo tím, že žalovaná jí žalující stranou zároveň se zbožím zaslání faktury ze dne 4. a 18. listopadu 1921 a ze dne 21. března 1922 opatřené doložkou »splatno a žalovatelné v X.« bez námitek přijala a podržela. Zmateční stížnosti firmy Josef H. soud první stolicí vyhověl a zrušil nález bursovního rozhodčího soudu jako zmatečný. Rekursní soud zmateční stížnost zamítl. Důvody: Smlouva, kterou se strany v závěrečných listech pro spory z dotyčného obchodu podrobily rozhodčímu soudu pražské bursy pro zboží a cenné papíry, není veřejnoprávní normou, která by vylučovala řádný soud, nýbrž soukromou úmluvou, od níž mohou strany kdykoliv odstoupiti nebo ji změnit. To stalo se v tomto případě skutečně tím, že po výměně závěrečných listů žalobkyně zaslala žalovanému družstvu zároveň se zbožím faktury ze dne 4. a 11. listopadu 1921 a 21. března 1922 opatřené doložkou »splatno a žalovatelné v X.« a že se žalované družstvo proti to-